

χείμαρρος εἶχεν αἴφνης κατακλύσει τὸ ἀπεξηραμένον τοῦτο ρέεθρον. Παραγενόμενοι πρῶτον εἰς τὴν αὔξησιν αὐτοῦ, εἴχομεν ἵδεν αὐτὸν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι. Τέλος, παραπορευθέντες ἔκαστον τῶν ποταμῶν, διαβάντες ἔκαστον τῶν ρυακίων ἄτινα τρέφουσιν αὐτὸν, ἀνευρίσκομεν αὐτὸν παρὰ τῇ πηγῇ αὐτοῦ.

Ἄναθεωρῶν αὐτὸν, διενοούμην τὸν Νεῖλον, τὸν θαυμάσιον τοῦτον ποταμὸν τὸν διερχόμενον τὰς διαπύρους ἐρήμους καὶ μηδέποτε ἔξαντλούμενον. Παρὰ τὴν εἰσφορὰν τοῦ Σεττίτου καὶ τοῦ Σαλάμαιντος ῥεόντων, ὁ Ἀτβάρας ξηραίνεται δι' ὅλης τῆς καυματώδους ὥρας· ἔκαστη σταγῶν τῶν ὑδάτων ὅσα εἰσχέουσιν εἰς αὐτὸν οἱ μέγα δυνάμενοι οὗτοι ὑποτελεῖς, ἔξατμιζεται η καταναλίσκεται ὑπὸ τῆς ἄμμου διακόσια μίλια μακρὰν τῆς ἐκβολῆς του· ἀλλ' ὁ μέγας ποταμός ἔστιν ἀειρόντος.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡμεθα ἐν Γαλλαβάτῃ ή Μετεμμέχ, πρωτευούσῃ χώρᾳ εὐφόρικισθείσης ὑπὸ Τακρουρίς. Φυλὴ μελαντάτη ώραια δὲ καὶ ἄλκιμος, οἱ Αιθίοπες οὗτοι, καταγόμενοι ἐκ τοῦ Δαρφούρ, εἰσὶν ἔξαιρέτως φιλόπονοι· ἄνδρες καὶ γυναικες ἐργάζονται ἀδιαλείπτως. Πολλάκις εἶδον τοὺς παρ' ἐμοὶ, καθ' ὅδον, συνάγοντας τὸν βάμβακα τῶν ἐγκαταλειμμένων ἀγρῶν, αὐτοσχεδιάζοντας ἄτρακτον δι' ἐμπήξεως στελέχους σχοίνου εἰς σπύραθον καμήλου καὶ νήθοντας ἐνῷ ἐφείποντο τῇ συνοδίᾳ. Κατὰ τὸν ἐπαυλισμὸν, οὐδὲ μία στιγμὴ ἀπραξίας· ἅμα ως ἐσχόλαξον, ἔκαστος ἐτρέπετο ἐπὶ τὸ ίδιον ἔργον καὶ κατεσκεύαζεν ἐν πέδιλον, ἐν δερμάτινον ψέλλιον, κτλ. Παραγενόμενοι εἰς Γαλαβάττην εἶχον οὗτοι φορτίον ἐκ πάντων τῶν λεπτῶν ἀντικειμένων τὰ ὅποια εἶχον ἀπεργασθῆ. Τὴν ἐπαύριον πρωῒ εὑρισκον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἔκαστον πρὸ τῆς ίδιας προθήκης καὶ πωλοῦντας ὅσα εἶχον συλλέξει η κατασκευάσει κατὰ τὴν ὄδοιπορίαν.

Ἡσαν ἥδη οἴκοι· ἐκεῖ ἐμέλλομεν ν' ἀποχωρισθῶμεν. Εἰς τὸ ὀφειλόμενον αὐτοῖς, προσέθηκα ἀμφορεῖς τινας ὑδρο-

μέλιτος, ἐντρυφήματος αὐτῶν, καὶ ἀπεχωρίσθημεν ως ἄριστοι φίλαι.

Τὴν 16 μαΐου ὡδεύομεν παρὰ τὴν δεξιὰν ὅχθην τοῦ Δινδερ, ὀκτωκαίδεκα μίλια μακρὰν τοῦ Ραχάδ· παραγενόμενοι δὲ εἰς τὸν Κνανοῦν Νεῖλον, εἰς τὴν κώμην Ἀβοὺ-Χαράζ, ἀφικνούμεθα εἰς Καρτούμ τὴν πρωῖαν τῆς ἐνδεκάτης τοῦ μηνὸς Ιουνίου.

Ἐκ τῶν πάλαι συνοδιτῶν ὑπελείποντο ἡμῖν ὁ Βασσῆς, ὁ Ούάτ-ἐλ-Βαγκάρ, ὁ Ρισάρν καὶ ὁ ἀνδρεῖος Τετέλ. Ὁ Φλωριάν εἶχεν ἀποθάνει, φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος. Ἡ Βαρακὲ, ἡ δυστυχὴς ἀρτοποιὸς, εἶχεν ἐνταφιασθῆ ἐν Δελλαδίλλη· ὁ δὲ Ἀγκάρ, ὁ ἐπιδέξιος θηρευτής μου, καταληφθεὶς ὑπὸ νόσου αἰφνιδίας μίλια τινα μακρὰν τῆς Γαλλαβάτης, εἶχε τελευτήσει μετά τινας ὥρας τελευτὴν λίαν ἐπώδυνον. Καὶ ἡ ἵππος Γκαζέλ, προσβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νοσήματος σχεδὸν ταύτοχρόνως, μικρὸν ἐπέζησεν αὐτῷ.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἔργου ἡμῶν ἦν τετελεσμένον. Ἐπελείπετο υῦν ἡμῖν νὰ εἰσχωρήσωμεν ἐν τῇ μεσημβρίᾳ· καὶ τὴν 18 δεκεμβρίου 1862, ἀκμαῖοι καὶ εὐέλπιδες, ἔξελειπομεν τὸ Καρτούμ, τρεπόμενοι πρὸς τὸ ἄγνωστον.

(Τέλος.)

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχ. καὶ τέλος, Ἰδε τολλ. Η').

—

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ο κοιτῶν τῆς Ἰουλίας.

[Π Ιουλία φαίνεται ἐξηπλωμένη, ἐπὶ τῇ; κλίνης της, ωχρὰ καὶ ἀκίνητος. Ἡ τροφὸς πλησιάζει τρέχουσα].

ΤΡΟΦΟΣ. — Κυρία! κυρία! κοκκωνίτσα! — Ιουλία! μικρή μου κόρη! Εμπρός, τεμπέλα μου, ἔξυπνα, εἰναι ὥρα.

*Διάβολε, πῶς κοιμᾶται! ἐμπρὸς, μικρῆ
μου κυρία, φιλτάτη μου κέρη, ώρα
ἀρραβωνιαστική.* (Τὴν λαμβάνει ἐκ τοῦ θρα-
γίους, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἔξυπνήσῃ). *Μήτε
λέξιν ἀν σᾶς ἀρέσῃ.* *Ἐπῆρε ὑπνο γιὰ
δεκαπέντε ἡμέρας.* *Τι ἀναισθηστα εἶναι
αὐτῇ!* *Εἶναι ὁ πλέον παράδοξος ὑπνος
ὅπου εἶδα ποτέ.* *Καὶ δύως πρέπει νὰ
τὴν ἔξυπνήσω.* *Κυρία, κυρία, ἔρχεται ὁ
ἀρραβωνιαστικὸς, ἀκούετε;* *Θέλετε νὰ
σᾶς εῦρῃ εἰς τὸ κρεββάτι;* (Λαμβάνει τὴν
Ίουλίαν εἰς τὰς βραχιόνας της, τὴν ἀνακα-
θίζει ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τὴν ἀφίνει νὰ πέσῃ πά-
λιν ως πιῶμα). *Ἄλλα δὲν εἶχεν ἐκδυθῆ!*
Τι σημαίνει τοῦτο! *καὶ πέφτει πάλι
σὰν νὰ ἦταν νεκρή.* *Κυρία, κυρία!* *Ἄχ
Θεέ μου, Θεέ μου, τί δυστυχία!* *εἶναι
κρύα, εἶναι ἀποθαυμάνη.* *Βοήθεια, βοή-
θεια!* *Ἄσ ἔλθη κανεὶς ἡ κυρία μου ἀπέ-
θανεν.* *Ἄχ τι δυστυχία!* *διατί ἔγεννη-
θηκα.* (Πρὸς τὰ παρατκήμα). — *Όλιγο ξύ-
δι, φέρετε ὄλιγο ξύδι.* *Αὐθέντα, κυρία,
τρέξατε ὅλοι.*

[Η Κυρία Καπούλέτου τρέχουσα.]

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — *Τί σημαίνει αὐ-
τὸς ὁ θόρυβος;*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Δυστυχής ημέρα!* *δυστυ-
χής ημέρα!*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — *Τί ἔχεις λοιπόν;*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Κυττάξατε, κυρία!* (Τῇ δει-
κνύει τὴν κλίνην καὶ τὴν ἀκίνητον Ίουλίαν). *Δυστυχία!* *δυστυχία!*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — *Τψιστε Θεέ!*
*Ίουλία, τέκνουν, μοναχοκόρη μου, ίδε με,
ἀναγεννήθητι, ἀποιξον τοὺς ὄφθαλμούς
σου.* *Θέλεις νὰ ἀποθάνω καὶ ἐγώ;* *Βοή-
θεια, βοήθεια!* *παραμάνα, φώναξε βο-
ήθεια.*

[Εἰσέρχεται ὁ Καπούλέτος.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — *Ἐ λοιπόν;* *τί εἶναι,
τί τρέχει;* *Πάρετε τὴν Ίουλίαν.* *ἔφθα-
σεν ὁ σύζυγος.*

ΤΡΟΦΟΣ. (Θρηνοῦσα). — *Ἀπέθανεν!
ἀπέθανεν!* *Ἄχ Θεέ μου, Θεέ μου, ἀπέ-
θανε.*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — *Θεέ μου, Θεέ
μου!* *ἀπέθανεν!* *ἀπέθανεν!*

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — (Πλησιάζων τὴν κλίνην
ὅπου εἶναι ἔξηπλωμένη ἡ Ίουλία). — *Ἄχ!*

ἄς τὴν ιδῶ! *Ἄλλοι μονον!* *ἄλλοι μονον!*
πέσου εἴναι ψυχρά. Τὰ μέλη της ἐσκλη-
ρύνθησαν καὶ τὸ αἷμά της ἐπάγωσεν. *Ἡ
ζωὴ πρὸ πολλοῦ ἀφῆκε τὰ χεῖλη της.* *Ο
θάνατος τὴν ἐπίεσε, καὶ τὸ γλυκύτερον
ἄνθος τῶν ἀγρῶν μας προσεβλήθη ὑπὸ^{τόπον}
παγετοῦ δστις τὸ ἐμάρανε. Κατηραμένη
τύχη! Δυστυχή γέρων!*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Ω ὑθλία ημέρα!*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — *Φρικώδης ὥρα!*

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — *Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὄμι-
λήσω.* *ἐδέθη ἡ γλῶσσά μου,* *καὶ ὁ θάνα-
τος ὅστις τὴν ἀνήρπασεν ἀπὸ τῆς γῆς
μοῦ ἀφῆρεσε τὴν σκέψιν καὶ τὴν ὄμι-
λιαν.*

[Εἰσέρχονται ὁ ἀδελφός Λαυρέντιος καὶ ὁ Πά-
ρις φορῶν ἐνδύματα γάμου καὶ προπορευομένων
τῶν μαυσικῶν.]

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — *Εἶναι ἔτοί μη ἡ μνηστή;*
τὴν περιμένουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — *Εἶναι ἔτοί μη,* *εἶναι
ἔτοί μη!* . . . *Ἄλλα δὲν θὰ ἐπανέλθῃ
πλέον ποτέ!* (Πρὸς τὸν κόμητα Πάριν). —
Ω νιέ μου, *κατὰ τὴν υύκτα ταύτην τὴν
προηγουμένην τῶν γάμων σου, τέρας τι
εἰσεχώρησεν εἰς τὴν κλίνην τῆς μνηστῆς
σου.* *ἄνθος ως ἦτο,* *τὴν ἔδρεψεν ἡ χεὶρ
τοῦ σκελέθρου.* *Ίδού πῶς τὴν κατέστη-
σε.* *Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου εἶναι ὁ γαμ-
βρός μου.* *εἶναις ὁ κληρονόμος μου.* *μοῦ
ἥρπασε τὴν κόρην μου.* *μοῦ τὴν ἥρπασε.*
Θὰ ἀποθάνω, *καὶ θὰ τοῦ ἀφήσω τὰ
πάντα.*

ΠΑΡΙΣ. — *Καὶ λοιπὸν περιέμεινα τό-
σον χρόνον,* *ἐπεθύμησα μὲ τόσον πόθον
τὴν ὥραν ταύτην,* *διὰ νὰ ἴδω τοιοῦτο
θέαμα!*

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — *Πικρὰ ημέρα,
ἄτιμος ημέρα,* *ημέρα ἀποτροπαῖα,* *ὥρα
κατηραμένη!* *ἡ μᾶλλον κατηραμένη ὅλων
ὅσας ὁ χρόνος συνεπλήρωσεν εἰς τὴν μα-
κρὰν καὶ ἐπίπονον περιοδείαν του.* *Ἐ*
μόνον τέκνουν εἶχον, *ἐν πτωχὸν τέκνον
τὸ ὅποιον μὲ ἡγάπα.* *ἐν μόνον δὲν ὅπερ
ἦτο ἡ παρηγορία μου καὶ ἡ χαρά μου,*
*καὶ ἐν τούτοις ὁ θάνατος μὲ τὸ ἀνήρ-
πασε.*

ΤΡΟΦΟΣ. — *Ω!* *τί ημέρα,* *τί ημέρα,* *τί
θλίψις,* *τί τρομερὰ θλίψις!* *ἡ πλέον*

μαύρη ἡμέρα, ἡ πλέον πικρὴ θλίψις!
Θεέ μου! Θεέ μου!

ΠΑΡΙΣ. — Ἀποτυχία, ἀπελπισία, διά-
ζυγιον, καταδίκη, ὀλοσχερής καταστρο-
φή! — Ω θάνατε! πόσας ἐλπίδας ἀπα-
τᾶς; πόσον ἔρωτα καὶ ζωὴν καταστρέ-
φεις δι’ ἐνὸς μόνου πτυπήματος! Λάβε
τὴν ζωὴν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου, λάβε
με μετ’ αὐτῆς, τὰ πάντα σὺ θυήκουσι.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. (Ἀποσπῶν τὴν πολλὰν κόμην
που.) — Κόρη μου, δυστυχής μου κόρη!
ἀποθανοῦσα ως μάρτυς, ἀποθανοῦσα μὲ
τὰ δάκρυα καὶ μὲ ἀπελπισίαν! καὶ ὁ
θάνατος ἥλθε νὰ τὴν ἀρπάσῃ καὶ νὰ
φουεύσῃ τὴν εὐδαιμονίαν μας ἐν μέσῳ
τῆς τελετῆς τῶν γάμων. Τέλεον μου,
κόρη τῆς ψυχῆς μου, ἀποκρίθητε: Σὺ
εἶσαι ἡ ψυχή μου. Ἀποκρίθητε; ἀπέθα-
νεις; ἀπέθανες τῷντι; Φεῦ! ναὶ, τῷντι
ἀπέθανε, καὶ μετ’ αὐτῆς ἄλη ἡ εὐδαιμο-
νία μου.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Σιωπή! ἡσυχία· δὲν
αισχύνεσθε παραδιδόμενοι οὕτω εἰς τὴν
ἀπειρον αὐτὴν θλίψιν; Μήπως ἡ ἀπελ-
πισία εἶναι φάρμακον τῶν ἀνιάτων κα-
κῶν; Ἐστὲ λογικώτεροι. Ἡ νεαρὰ καὶ
ἄγνη αὐτὴ κόρη δὲν ἀνῆκεν εἰς ὑμᾶς
μόνουν. Ο Θεὸς ἡτο πατήρ της ως ὑμεῖς.
τὴν ἔλαβε πάλιν ὀλόκληρον. Ο Θεὸς
τὴν ἐπαναφέρει πλησίον του διοτι τὴν
ἀγαπᾷ. Ἡδύνασθε νὰ τὴν διαφυλάξετε
ἀπὸ τὸν θάνατὸν ἐὰν τὴν διετηρήτε πλη-
σίου σας; Ὁχι. Λειπόν! ὁ οὐρανὸς θὰ
τὴν διαφυλάξῃ ἀπὸ ὅλα τὰ παθήματα
τῆς ζωῆς. Τμεῖς ὅστις τὴν ἡγαπᾶτε, τι
ἔξηπεῖτε; τὴν εὐδαιμονίαν της, τὴν ἔφω-
σιν της, τὴν δόξαν της; Τώρα ζῇ ἐν τῇ
αιωνίᾳ δόξῃ, ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν
σας, πλησίον τοῦ Θεοῦ· καὶ κλαίετε!
Ω! ἡ ἀγάπη σας λοιπὸν ἡτο μῖσος; Τὴν
βλέπετε εὔτυχη, καὶ ἡ εύτυχία της σᾶς
καθιστᾶ παράφρονας! Μακρὸς γάμος
καὶ μακρὸς βίος εἶναι μακρὸς θλίψις.
Εὐτύχημα νὰ ἀποθάνητις νέος. Ας
στειρεύσωσι τὰ δάκρυά σας. Θέσατε ἐπὶ
τοῦ πτώματος τούτου τῆς καλλονῆς ἥτις
μέλλει νὰ ἔξαφανισθῇ τὴν ἐκ λιβανωτί-
δων ἀνθοδέσμην. Ας κοσμήσωσιν αὐτὴν
διὰ τῶν ὠραιοτάτων ἐνδυμάτων της, καὶ

ἄς τὴν φέρωσι κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς
τὴν ἐκκλησίαν! τὰ δάκρυά μας ῥέουσιν,
εἴμεθα ἀσθενεῖς, ἡ φύσις τὸ ἀπαιτεῖ.
ἄλλ’ ὁ ὄρθος λόγος γελᾷ διὰ τὰ δάκρυά
μας, καὶ ὁ οὐρανὸς τὰ καταδικάζει.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Πρὸ ὀλίγου διωργα-
νίζαμεν ἑορτὰς, τώρα πρέπει νὰ διορ-
γανίσωμεν κηδείαν. Δὲν θὰ ἡχήσῃ πλέον
φαιδρὰ μουσική· ἡχήσατε κώδωνες πέν-
θιμοι. Δὲν ὑπάρχουσι πλέον γαμήλια
γεύματα· ἔτοιμάσατε τὸ σιωπηλὸν δεῖ-
πνον τοῦ πένθους. Ηαύσατε ἐπιθαλάμιοι
καὶ χαρμόσυνοι ὕμνοι· ἔσατε τὸ νεκρί-
κὸν Ἀμωμοι ἐν ὅδῳ. Τὰ ἀνθη τὰ
όποῖα ἔμελλον νὰ κοσμήσωσι τὸ μέγω-
πον τῆς νύμφης θὰ κοσμήσωσι τὸ πτώμα
καὶ τὸ φέρετρον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Κύριε, ἀποσυρθῆτε εἰς
τὸ δωμάτιόν σας. Κυρία, συνοδεύσατε
τὸν σύζυγόν σας· ἀναχωρήσατε, κύριε
κόμη· ἄς ἔτοιμασθῇ ἔκαστος νὰ ἀκολου-
θήσῃ τὴν κηδείαν τῆς ὡραίας ταύτης
νεάνιδος. Ο Θεὸς σᾶς τιμωρεῖ, ἀγνοῶ
διὰ ποῖον ἀμάρτημα· μὴ τὸν ἀψηφῆτε,
μὴ ἔξαπτετε τὴν ὄργην του διὰ τῆς ἀπει-
θείας καὶ τῆς ἀντιστάσεως.

[Ἐξέρχεται ἐντεῖθεν ὅλοι οἱ λοιποὶ ἔξέρχονται
ἐκεῖ ἐν ἑκτὸς τῶν μαυσικῶν καὶ τινῶν ὑπηρετῶν.]

ΕΙΣ ΜΟΓΣΙΚΟΣ. — Εἰς τὴν πίστιν μου,
δὲν ἔχομεν ἄλλο νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ
μαζώνυμε πλυμένα καὶ ἄπλυτα καὶ νὰ
φεύγωμεν.

ΤΡΟΙΟΣ. — Εμπρὸς, καλοί μου ἀνθρώ-
ποι, φύγετε, φύγετε, καλοί μου ἀνθρώ-
ποι· εἴμεθα πολὺ λυπημένοι, καθὼς βλέ-
πετε, πολὺ λυπημένοι.

ΟΙ ΜΟΓΣΙΚΟΙ. — Καλά, καλά, γερόν-
τισσά μου λυπημένη. (Η τροφὸς ἔξέρχεται.)

[Εἰσέρχεται ὁ Πέτρος]

ΠΕΤΡΟΣ. — Θὰ μοῦ παίξετε κάτι εὐ-
θυμαν, ἀγαπητοί μου μουσικάντιδες.

[Ψάλλει.]

Εὔθυμο,

Εὔθυμο,

Εὔθυμο ἀπὸ καρδίας.

Παίξατέ μου αὐτὸν τὸν ἥχον, σᾶς πα-
ρακαλῶ.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Καὶ γιατὶ αὐτὸν καὶ
δχὶ ἄλλον;

ΠΕΤΡΟΣ. — Διότι εἶμαι λυπημένος. Πα-
ρηγορήσατέ με, ἐλαφρώσατέ με. Μίαν
εῦθυμον παρηγορίαν, ἀγαπητού μου μου-
σικάντιδες.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Μήτε παρηγορίαν, μήτε
τραγοῦδι· δὲν ἔχουμε μουσικήν.

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν ἔχουμε μουσικήν, ἀφεν-
τάδες μου;

Α' ΜΝΗΣΙΚΟΣ. — Ὁχι βέβαια.

ΠΕΤΡΟΣ. — Περιμένετε, ἐγὼ θὰ σᾶς
πληρώσω.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Μὲ τί μονέδα;

ΠΕΤΡΟΣ. — Μὲ μονέδα μουσικήν, καλὴ
μονέδα μαίμουδίστικη.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Ὁχι δὰ, καλλίτερα
μὲ μονέδα ὑπηρετικήν.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ὁ ύπηρέτης φορεῖ σπαθί,
ἔξυπνοι μου, καὶ προσοχὴ εἰς ταῖς περ-
ροῦκές σας. Σημειώσατε αὐτὸν καλὰ, θὰ
σᾶς δώσω ρέ τὸν φά τοι εἰς ταῖς πλάταις
ποῦ θὰ ἴναι τρομάρα.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Αξιόλογες νότες μου-
σικῆς.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Ἀλλῃ ὥρᾳ εἰμπορεῖς
νὰ δεῖξῃς τὸ σπαθί σου, τώρα δεῖξε τὸ
πνεῦμά σου, ἀν ἔχης.

ΠΕΤΡΟΣ. — Εἶμαι δυνατὸς καὶ εἰς τὰς
δύο τὰς μονομαχίας· τὸ σίδερο εἶναι ἀκο-
νισμένο καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐὰν εἰμ-
πορήτε, προφυλαχθῆτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ
κόλπα. Ακούσατε, καὶ ὅποιος ἔχει καρ-
διὰ, ἀς ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου:

Οπόταν σκέψις πένθιμος πιέζῃ τὴν καρδίαν,
Οπόταν μαῦρον στεναγμὸν καλύπτῃ τὴν ψυχήν μου,
Τότε τὴν μὲν ἀργυρᾶς χορδὰς ἀκούων ἀρμονίαν....

Διατέ ὁ ποιητὴς λέγει χορδὰς ἀρ-
γυρᾶς, ἐ; Διατέ ἡ ἀρμονία ἔβαλε ἀρ-
γυρούς εἰς τὰς χορδάς της; ἔξιγησέ μέτο,
Σίμων Καναρίνη.

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Εἶναι πολὺ εὐφυές,
ἀλήθεια· διάβολε! ἐγὼ νομίζω δὲν ὁ
ποιητὴς λέγει αὐτὸν διότι ὁ καλλίτερος
ἥχος εἶναι ὁ τοῦ ἀργύρου.

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν εἶναι κακὴ ἡ ἀπάντησις.
Καὶ σὺ τί λέγεις, Οὐγε τῆς Ρεβέκκας;

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Συμφωνῶ, διότι ἡ χορ-
δὴ δὲν κτυπᾷ παρὰ ὅταν ὁ ἀργυρος τὴν
κάμνει νὰ κτυπᾷ.

ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπάντησις δὲν
εἶναι ἄσχημος. — Καὶ σὺ τί στοχάζε-
σαι, Κουτσουρογιάνη;

Γ' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Ἐγὼ δὲν στοχάζομαι
τίποτε.

ΠΕΤΡΟΣ. — Εὔτυχῶς, εὔτυχῶς· σὺ δὲν
στοχάζεσαι τίποτε· σὺ θέλσαι ὁ τραγου-
διστὴς τῆς συντροφιᾶς· ἔχεις δίκαιον.
Θ' ἀπαντήσω λοιπὸν ἐγὼ διὰ σέ. Λέγουν
χορδὰς ἀργυρὰς, διότι ὁ μουσικὸς μόλις
καὶ μετὰ βίας ἔχει ἀργυρούς εἰς τὰ θυ-
λάκια· δηλαδὴ καὶ αὐτὸν εἶναι πολύ· ὁ
χρυσὸς εἶναι ἄγνωστος εἰς αὐτόν.

Ἡ μαυσικὴ,

Ἡ μουσικὴ,

Πρὸς θεραπείαν εἶναι μοναδικὴ.

[Ἐξέρχεται ἀδων.]

Α' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Αὐτὸς ὁ γελοῖος εἶναι
πολὺ αὐθάδης.

Β' ΜΟΥΣΙΚΟΣ. — Φωτιὰ νὰ τὸν κάψῃ!
— Καὶ τί μᾶς μέλει, παλικάρι μου; Ας
περιμείνωμεν τὴν κηδείαν, θὰ δειπνή-
σωμεν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσία πλατεία τῆς
Μαντούης.

[Εισέρχεται δι Ρωματος.]

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Πρέπει νὰ πιστεύσω τὰς
πολυθελγήτρους προαισθήσεις δοσας μοὶ
ἀφῆκεν ὁ ὑπνος; Πρέπει νὰ πιστεύσω
εἰς τὰ ὥραια ἐκεῖνα ὄνειρα καὶ τὰ φαι-
δρὰ οἰωνίσματά των; Ναι, βεβαίως θὰ
ἔλθῃ καλή τις εἰδησις· ναι, ἡ ψυχὴ μου
ἔλευθέρα καὶ ἐλαφρὰ κάθηται ἐπὶ τοῦ
θρόνου της ὡς κυριάρχις. Απὸ τῆς
πρωῖας ταύτης, αἰσθάνομαι νέαν ἐλα-

σπικότητα, δρυμὴν καρδίας ἀναρπάζουσάν με ἐκ τῆς γῆς καὶ πληροῦσάν με σκέψεων ἀνεκλαλήτων. Ἐν τῷ δυετρῷ μου, ἥμην νεκρύς· παράδοξον πρᾶγμα, δυετρού παράδοξον, ἥμην νεκρὸς καὶ εἰχον γυνῶσιν τοῦ θανάτου μου. Ἡ ἀγαπητή μου ἐπλησίαζε τὸ πτῶμά μου, καὶ τὰ φιλήματα τῶν χειλέων της μοὶ καθίστων τὴν ζωὴν τοσοῦτον ἡδονικὴν καὶ τοσοῦτον ἴσχυρὰν, ὥστε ἐπίστευσα ὅτι ἀνεγεννώμην βασιλεὺς τοῦ κόσμου! "Α! ποία ἀπαράμιλλος εὐδαιμονία! Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἔρως τοῦ ὀποίου τὸ φάσμα εἶναι πλήρες ἐλπίδων καὶ ἡ σκιὰ παραφορά;

[Εἰσέρχεται ὁ Βαλθάσαρ.]

"Α! εἰδήσεις ἐκ Βερόνης! — Δοιπόν, Βαλθάσαρ, ἔχεις ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ Λαυρεντίου; Ἡ Ἰουλία μου ὑγιαίνει; πῶς εἶναι ὁ πατήρ μου; Δός μοι εἰδήσεις περὶ τῆς ἀγαπητῆς μου γρήγορα, εἰδήσεις περὶ αὐτῆς! δός μοι. Δὲν ὑπάρχει δυστυχία εἰς τὸν κόσμον ἐὰν ἦναι εὐτυχῆς ἡ Ἰουλία.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. (Θλιβερώς). — Κύριε, ἐστὲ εὐχαριστημένος, εἶναι εὐτυχῆς· μὴ παραπονῆσθε διὰ τίποτε. Κοιμᾶται τὸν τελευταῖόν της ὑπνον εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Καπουλέτων. Ἐκεῖ ἀναπαιέται τὸ σῶμά της, ἡ δὲ ἀθάνατος ψυχή της εὐρίσκεται μετὰ τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ. Ἡμην παρὼν ὅταν κατέθεσαν τὸ λείφανόν της μεταξὺ τῶν λειφάνων τῶν προγόνων της. Ἀμέσως ἀνεχώρησα διὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. — "Α, κύριε, αἱ εἰδήσεις εἶναι πολὺ θλιβεραί, συγχωρήσατέ με διότι εἴμαι ἐγὼ ὁ κυμιστής· ἐνθυμηθῆτε ὅτι μὲ διετάξατε τοῦτο ὅταν ἀνεχωρήσατε ἐκ τῆς Βερόνης.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Μετά τινα σιωπήν). — "Α! αὐτὰ εἶναι δλα. Πολὺ καλά! Εἰμαρμένη, σὲ προκαλῶ! (Νέα παῦσις). (Πρὸς τὸν Βαλθάσαρ). — Εἰξεύρεις ποῦ διαμένω· ἔχω ἀνάγκην μελάνης, χάρτου, — ἐπιπων· — ἀναχωρῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Αὐθέντα, συγχωρήσατέ με· δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω σύντω. Τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ωχρὸν, οἵ χαρακτῆρές

σας συνεσπασμένοι· εἰς τὰ βλέμματά σας δεικνύονται ἀπειλαῖ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἀπατᾶσαι. — "Αφησέ με, σὲ λέγω. Κάμε δ, τι σὲ διατάττω. — Δὲν ἔχεις ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν Λαυρεντίου;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Καμμίαν, ἀγαπητέ μου αὐθέντα.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἄδιάφορον, ὑπαγε! "Ιππούς γρήγορα, σὲ ἀκολουθῶ. Ἰουλία, θὰ κοιμηθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην πλησίου σου! Τί νὰ πράξω; θὰ εὑρεθῶσι τὰ μέσα. (Σκέπτεται). Μέσα θανάτου! ἄ, ἔρχεσθε ταχέως δταν σᾶς καλῆ ἡ ἀπελπιστία. (Νέα παῦσις). Ενθυμοῦμαι ὅτι πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὑπάρχει γέρων τις πωλῶν φάρμακα καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν χημείαν, εἰς δυστυχής τὸν ὅποιον παρετήρησα· ἔδρεπε βότανα· εἰχεν ὄφρυς πυκνὰς καὶ ράκη τινὰ εἰς τὸ σώμα. Ἡτο ἴσχυρὸς, καὶ ἐφαίνοντο τὰ δστᾶ του· ἡ δυστυχία τὸν ἔχει φθείρει· ἐφαίνετο ὁ σκελετός του. Εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, τὸ πτωχικὸν ἐργαστήριόν του, μία χελώνη καὶ εἰς δφις ἐκρέμαντο μετά τινων εἰδεχθεστάτων ιχθύων. Ο ἐλεεινὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔξεθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης του δὲν ἥξεύρω ποῖα πενιχρὰ συντρίμματα τὰ ὅποια προσεπάθει ὅστον ἥδυνατο νὰ ἐπαινέσῃ· φιάλαι κεναὶ, φιαλίδια συντετριμμένα, σπόρος ἀπεξηραμένοι, ἀκατονόμαστοι ἐλεεινότητες· μικρὰ ἀγγεῖα ἐκ πηλοῦ· κυτία ἀνόμοια καὶ κενά. "Α! τι πτωχεῖα! εἶπον διερχόμενος. Εὰν ἥθελέ τις ν' ἀγοράσῃ δηλητήριον, ίδοὺ τὸ ἄντρον τοῦ πτωχοῦ ράκενδύτου· οὔτε αὐτὸς ὁ νόμος τῆς Μαντούης, οἵστις τιμωρεῖ μὲ θάνατον τὸν ἔνοχον, θὰ τὸν ἐτρόμαξε. (Παῦσις). Εἶπον τοῦτο. Αἱ λέξεις αὗται ἥσαν πρόδρομοι ἀναγκαῖας πράξεως σήμερον· καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ πεινῶντος τούτου γέροντος θὰ ὑπηρετήσωσι τὰς ἰδικάς μου. Ναὶ, ἐνθυμοῦμαι, ίδοὺ ἡ οἰκία του! ίδοὺ αὐτή! — Εἶναι ἥμέρα ἔορτῆς· ὁ πτωχὸς ἔκλεισε τὸ ἐργαστήριόν του. (Καλεῖ). "Ε! ἔμπορε! ἔ!

[Εἰσέρχεται γέρων βοτανοπώλης.]

ΕΜΠΟΡΟΣ. — Τίς μὲ καλεῖ; ποῖος φωνάζει τόσον δυνατά;

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Ἐλθὲ ἐδῶ, πλησίασον. Φαίνεσαι πολὺ πτωχός. Ἰδού, λάβε αὐτὰ τὰ τεσσαράκοντα δουκάτα· θέλω μίαν δόσιν δηλητηρίου· ἀλλὰ δηλητηρίου τόσον τρομεροῦ, τόσον ταχέος, τόσον βιαίου, ώστε ἄμα εἰσαχθῆ εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀνθρώπου τοῦ βαρυνθέντος τὸ ζῆν νὰ τὸν ῥίπτῃ νεκρὸν ἐν τῷ ἄμα· θέλω ἡ ζωτικὴ πνοή νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ σώματος ταχύτερον, μᾶλλον ἀκαριαῖς παρ' ὅτι ἡ σφαῖρα, ὥθουμένη ὑπὸ τῆς ἀναφλεχθείσης πυρίτιδος ἔξ-έρχεται τοῦ ἔξερευγομένου αὐτὴν τηλεβόλου.

ΕΜΠΟΡΟΣ. — Ἐχω τοιαῦτα θανάσιμα δηλητήρια. Ἀλλ' ὁ νόμος τῆς Μαντούης ἐπιβάλλει θάνατον εἰς ὅντινα τολμήσῃ νὰ τὰ πωλῇ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Σὺ, τοῦ ὄποιου τὸ σῶμα εἶναι γυμνόν· σὺ, τὸν ὄποιον διαβιβρώσκει ἡ πεῖνα, φοβεῖσαι τὸν θάνατον; Ἡ πεῖνα εἶναι ἐπὶ τῶν παρειῶν σου· οἱ βουλημιῶντες ὀφθαλμοὶ σου δεικνύουσι τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν σου. Ῥάκη τινὰ κρέμανται ἐκ τῆς ὀστεώδους ράχεώς σου. Τί εἶναι διὰ σὲ ὁ κόσμος; Φίλος; Ὁχι. — Καὶ οἱ νόμοι; ἔχθροι σου. — Ἐχει ὁ κόσμος νόμον τινὰ δυνάμενον νὰ σὲ καταστήσῃ πλούσιον; μήτε ἔνα! — Παῦσον νὰ ἡσαι πτωχός, σύντριψον τὸν νόμον ὅστις σὲ καταδικάζει εἰς τοῦτο. (Προσερέων αὐτῷ βαλάντιον). — Λάβε αὐτὰ τὰ χρήματα.

ΕΜΠΟΡΟΣ. — Ἡ δυστυχία μου συγκατατίθεται ἀλλ' ὅχι καὶ ἡ θέλησίς μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Καὶ μήπως πληρόνω τὴν θέλησίν σου; ἐγὼ πληρόνω τὴν δυστυχίαν σου.

[Ο ἔμπορος μεταβαίνει εἰς τὸ ἔργωστήριόν του διὰ νὰ λάβῃ μικρὸν δέμα, τὸ φέρει καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν Ῥωμαῖον].

ΕΜΠΟΡΟΣ. — Διαλύσατε τοῦτο ἐντὸς ῥευστοῦ, πίετε, καὶ ἐὰν ἔχετε δύναμιν εἴκοσι ἀνθρώπων, θὰ πέσετε ἀμέσως νεκρός.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Δίδων αὐτῷ τὸ βαλάντιον). — Λάβε τὰ χρήματά σου· εἶναι δηλητήριον

τῆς ψυχῆς· δηλητήριον ἐκαποντάκις φυικώτερον τοῦ ἀθλίου τούτου μίγματος τὸ ὄποιον δύναται νὰ μείνῃ εἰς τὰ ἔργα-στήριόν σου χωρὶς νὰ ζητηθῇ. Ὄπαγε, δὲν μοὶ ἐπώλησας δηλητήριον· σὺ τὸ ἡγόρασες, ἐγὼ τὸ ἐπώλησα. Χαῖρε! εύρε ἄρτον, καὶ προσπάθησον νὰ παχύνης. (Θέτει τὸ δηλητήριον εἰς τὸ θυλάκιόν του). — Πολύτιμος οὐσία! Ἐξαίρετον τοικύον! Ἐλθὲ, ἀκολούθει με· θὰ σὲ μεταχειρισθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἰουλίας.

—

ΣΚΗΝΗ Β'.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κελλίου τοῦ ἀδελφοῦ Λαυρεντίου.

[Ο ἀδελφός Ιωάννης εἰς ερχόμενος μετὰ προσύλλαξεως].

ΙΩΑΝΝΗΣ. — Ποῦ εἶσθε, σεβάσμιε ἀδελφὲ τοῦ τάγματος τοῦ Ἅγιου Φραγκίσκου; ποῦ εἶσθε;

[Εἰσέρχεται ὁ ἀδελφός Λαυρέντιος].

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Ιωάννου. (Παρατηρῶν αὐτὸν). — Ἐρχεσθε ἐκ Μαντούης; καλῶς ἥλθατε! — Καὶ ὁ Ῥωμαῖος τί λέγει; ἔγραψε τὰς σκέψεις του ἀντὶ νὰ σᾶς τὰς ἐμπιστεύθη; Ἐχετε ἐπιστολήν; Δότε μοις αὐτήν.

ΙΩΑΝΝΗΣ. — Πρῶτον μετέβην πρὸς ἀναζήτησιν ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν ὅστις ὡς ἥλπιζα ἥθελε μὲ συνοδεύσει εἰς Μάντουαν, καὶ ὅστις κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενεῖς. Οἱ ἀρχαντες τῆς πόλεως μᾶς εὔρον ἀμφοτέρους εἰς τινὰ οἰκίαν τὴν ὄποιαν ὑπωπτεύοντο ὡς προσβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς πανώλους· καὶ φοβηθέντες μήπως τὴν μεταδώσωμεν, ἔκλεισαν τὰς θύρας καὶ μᾶς ἐμπύδισαν τὴν ἔξοδον. Οὔτω λοιπὸν ἀπέβη ἄνευ ἀποτελέσματος ἡ σπουδή μου· δὲν ἥδυν ἥθην νὰ μεταβῶ εἰς Μάντουαν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Καὶ τίς λοιπὸν ἔφερε τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸν Ῥωμαῖον;

ΙΩΑΝΝΗΣ. — Οὐδείς· ίδού αὐτή. Δὲν ἥδυν ἥθην νὰ εὔρω κανένα ταχυδρόμον θέλοντα νὰ τὴν λάβῃ καὶ τὴν μεταφέρῃ, τόσον ἡ μετάδοσις ἐτρόμαζε τοὺς πάντας.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ιδοὺ ὀλεθρία ἀποτυχία! Ὁμηρός εἰς τὴν Ἱερότητα τοῦ μοναστηρίου μας ὅτι δὲν ἥτο ἐπιστολὴ κούνης φιλοφροσύνης, ἀλλ’ ἥτο σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ἄγγελμα. Τρομερὰ δυστυχίαι δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου. Ἀδελφὲ Ἰωάννη, τρέξετε νὰ μὲ εὕρετε ἔνα σιδηροῦν μοχλὸν, καὶ φέρετέ τον ἐδῶ εἰς τὸ κελλίον μου. Σπεύσατε.

ΙΩΑΝΝΗΣ. — Ἀδελφὲ, τρέχω, θὰ τὸν ἔχετε πάραυτα.

[Ἐξέρχεται].

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Δὲν μὲ μένει ἄλλο νὰ πράξω εἰμὴ τοῦτο. Ἀγωμεν εἰς τὸν τάφον τῶν Καπουλέτων. Ἡ Ἰουλία, ἡ ώραία Ἰουλία, θὰ ἀφυπνισθῇ ἐντὸς τριῶν ωρῶν. Πολὺ θὰ δυσαρεστηθῇ ἐὰν μάθῃ ὅτι δὲν εἰδοποίησα τὸν Ῥωμαῖον περὶ ὅλων τῶν συμβάντων. Ἀλλὰ θὰ γράψω εἰς Μάντουαν· καὶ μέχρις οὐ ἔθη ὁ Ῥωμαῖος, θὰ τὴν φυλάττω εἰς τὸ κελλίον μου. Πτωχὸν τέκνου! ζῶν καὶ νεκρόν! κεκλεισμένου ἐν τῷ τάφῳ, ὑπὸ τὸ σάβανον τοῦ θανάτου!

[Ἐξέρχεται].

—

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ θέατρον παριστᾶ
κοιμητήριον.

[Εἶναι γένες. — Φαίνεται εὐρύγυμφον μνημεῖον γρηγοριεύον τὸν τάφον τῆς οἰκουγενεῖας τῶν Καπουλέτων].

(Εἰσέργεται ὁ κόμης Πάρις ἀκολουθῶν ὑπηρέτην φέροντας δᾷδα καὶ κάνιστρον ἀνθέων.)

ΠΑΡΙΣ. — Ἀκόλουθε, δός μοι τὴν δᾶδα καὶ μεῖνον ἔξω. Ἀλλ’ ὅχι, σβέσον τὸ φῶς· δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδωσι. Θὰ κρυβῆς ὑπὸ τοὺς σμίλακας ἐκείνους τοῦ κοιμητηρίου, προσέχων τὸ οὖς, καὶ χωρὶς νὰ κινηθῆς ἀπὸ τὴν θέσιν σου. Ἡ γῆ εἶναι μαλακὴ, πολλάκις ἀνακινηθεῖσα ὑπὸ τῆς δικέλλης· ὅλα τὰ πλήγτοντα αὐτὴν βήματα θὰ φθάνωσιν εἰς τὰς ἀκοάς σου. Ἐὰν ἀκούσῃς τι, σύριξον· εἰς τὸ σύν-

θημα τοῦτο, θὰ ἐννοήσω ὅτι πλησιάζει τις. Ὕπαγε, κάμε δὲ τὸ διατάττω, καὶ δός μοι τὸ κάνιστρον τοῦτο μὲ τὰ ἄνθη.

ΑΚΟΛΟΓΘΟΣ. — Νὰ μείνω μόνος εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦτο! σχεδὸν φοβοῦμαι! Ἄσ δοκιμάσωμεν ἐν τούτοις.

[Ἀποσύρεται εἰς ἀπόστασίν τινα. Ὁ Πάρις πλησιάζει εἰς τὰς βαθμίδας μῆτινες φέρουσιν εἰς τὸ νεκρικὸν ὑπόγειον, γονυπετεῖ πρὸ τῆς θύρας, καὶ σκορπίζει ἄνθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.]

ΠΑΡΙΣ. — Γλυκύ μου ἄνθος! ώραία μου μνηστή! Ἰδοὺ ἄνθη διὰ τὴν υμφικὴν στρωμνήν σου! Τάφε λατρευτὲ, ἐγκλείεις ἐν τῷ μαρμαρίνῳ περιβόλῳ σου πᾶν δὲ τελειότερον ὑπῆρξεν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὡ ώραία Ἰουλία! σήμερον σύντροφε τῶν ἄγγέλων, δέχθητι ἐκ τῆς χειρός μου τὸν φόρον τοῦτον, τὸν τελευταῖον, φεῦ! Ζῶσαν σὲ ἐτίμησα, νεκρὰν ἔρχομαι νὰ τιμήσω τὸν τάφον σου καὶ νὰ κοσμήσω αὐτὸν διὰ τῶν ἀνθέων τούτων. (Ἀκούεται συριγμός). — Ἐσύριξεν δὲ ἀκόλουθός μου. Ἐρχεται τις. Τις ἀρά γε νὰ ἦναι ὁ κατάρατος ὅστις ἔρχεται νὰ μὲ διαταράξῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λατρείας μου; Φέρει δᾶδα. Νῦξ, κρύψου με πρὸς στιγμήν. (Κρύπτεται ὅπισθεν τάφου).

[Εἰσέργεται ὁ Ῥωμαῖος μετὰ τοῦ Βαλθάσαρ κρατούντος δᾶδα καὶ ἀξίνην].

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Βαλθάσαρ). — Δός μοι τὴν ἀξίνην· δύς μοι ἐπίσης καὶ τὸν μοχλόν. Ἰδοὺ, λάβε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν· θὰ τὴν ἐγχειρίσῃς εἰς τὸν παρέρα μου λίαν πρωτ. Τώρα δός μοι τὸ φῶς καὶ ἀκουσον. Ἐὰν ἀγαπᾶς τὴν ζωὴν, μεῖνε ἐκεῖ ἐν ἀποστάσει. Πᾶν δὲ τὸ ἕδης ἡ ἀκούσης, σὲ διατάττω νὰ μὴ μὲ διακόψῃς. Θὰ καταβῶ εἰς τὴν κλίνην τοῦ τελευταίου ὑπνου· θέλω νὰ ἴδω ἀκόμη τὴν ἐρωμένην καὶ σύζυγόν μου. Θελω ἐπίσης νὰ λάβω ἀπὸ τὸν δάκτυλον τῆς νεκρᾶς πολύτιμον δακτύλιον, δακτύλιον προσφιλῆ, ὅστις θὰ μὲ χρησιμεύσῃ, τοῦ ὄποιου ἡ χρῆσις εἶναι ἱερά. — Μὲ ἥκουσας· Ὕπαγε! Ἀλλὰ μὴ ἐπανέλθῃς, δυστυχῆ! μὴ ἐπιστρέψῃς νὰ κατασκοπεύσῃς τὰς πράξεις μου. Μὰ τὸν οὐρανὸν! ἐὰν παρακούσῃς, ἡ χεὶρ μου θέλει

σὲ σχίσει εἰς μυρία τεμάχια καὶ θὰ σκορπίσω εἰς τὸ ἀπληστον τοῦτο κοιμητήριον τὰ σπαίρουντα μέλη σου. "Τπαγε, ἡ στιγμὴ εἶναι τρομερὰ, καὶ ἔχω ἄγρια σχέδια! ἑκατοντάκις ἀγριώτερα, θηριωδέστερα, τρομερώτερα, μᾶλλον ἀνοικτήριμονα τῆς πεινώσης τίγρεως, ἡ τῶν κυμάτων τῆς μικρωμένης θαλάσσης.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — 'Αναχωρῶ, αὐθέντα, δὲν θὰ σᾶς διαταράξω.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Εὖγε· ἐκ τούτου ἀναγνωρίζω τὴν φιλίαν σου. (Τῷ δίδει νομίσματα). Λάβε ταῦτα· ζῆθι καὶ ἔσο εύτυχής! Χαῖρε, τέκνου μου!

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. (Κατὰ μόνας). — 'Εναντίου τῆς διαταγῆς ταύτης, θὰ κρυβῶ ὅπισθεν τινὸς ἐκ τῶν μνημείων τούτων· αἱ χειρονομίαι του μὲ ἐτρόμαξαν καὶ ἡ ὄμιλα του μοὶ ἐνέπνευσεν ἀμφιβολίας.

[Ἀποσύρεται].

[Ο 'Ρωμαῖος ἀνεγείρει τὴν θύραν τοῦ μνημείου διὰ τοῦ σιδηροῦ μογλοῦ ὃν ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βαλθάσαρ].

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Χάσμα τοῦ θανάτου! τέρας ἀπληστον καὶ χαῖνον! ἀποτρόπαιον βάραθρον, ἀνοιχθητι, ἀνοιξον τὸ καταχθόνιον τοῦτο στόμα! θέλω νὰ ἴδω τὰ ἔγκατα ἐκεῖνα ἄτινα κατέπιον τὸ πολυτιμότερον πλάσμα ὅπερ παρίγγαγεν ἡ γῆ! 'Τποχώρησον εἰς τὰς προσπαθείας μου. Θὰ σοὶ δώσω χωρὶς νὰ θέλης πολλὰ ἄλλα θύματα νὰ καταπίῃς.

[Πλησιάζει ὁ Πάρις καὶ τὸν παρατηρεῖ].

ΠΑΡΙΣ. — 'Αγαγνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· εἶναι ὁ ὑψηλόφρων Μοντέγος, ὁ φονεὺς τοῦ Τυπάλδου, ὁ ἔξαδελφος ἐκείνης τὴν ὅποιαν ἡγάπων. Λέγουσιν ὅτι τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο πλάσμα ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης ἢν ὥσθανθη ἔνεκα τοῦ φύνου τούτου. Καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἐδῶ νὰ ὑβρίσῃ τὰ πτώματα. — Θὰ τὸν ἐμποδίσω. Θὰ συλλάβω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. (Πλησιάζει τὸν 'Ρωμαῖον καὶ τὸν ἀράττει ἐκ τῶν βραχίονος). 'Εργάτα τοῦ σκότους! ἀγενὴ Μοντέγο! παῦσον τὸ ἀσεβές σου ἔργον. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἔξακολουθήσῃς τὴν ἐκδίκησίν σου καὶ πέραν ταῦταφου; 'Αθλε! ὁ νόμος σὲ καταδικάζει· σὲ

συλλαμβάνω, ὑπάκουσον, ἀκολούθει με. Πρέπει νὰ ἀποθάνῃς.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Νὰ ἀποθάνω; Πρέπει, τὸ ήξεύρω καλῶς. "Ηλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἀποθάνω. 'Αλλὰ, καλέ μου νεανία, ὁ ὄμιλῶν σε εὑρίσκεται ἐν ἀπελπισίᾳ· μὴ τὸν ἐρεθίζῃς. Φύγε· μακρὰν ἀπ' ἐδῶ· ἀφησόν με. 'Ενθυμοῦ τὸν μὴ ὑπάρχοντας· ἂς σὲ ἵγαι τρομερὰ τὰ λείψανα αὐτῶν. "Ω! σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, μὴ βαρύνῃς τὴν ἔνοχον κεφαλήν μου διὰ νέου ἀμαρτήματος, μὴ μὲ ὥθης πρὸς τὴν μανίαν! "Τπαγε, ὑπαγε. Μὰ τὸν οὐρανόν! μὲ εἶσαι προσφιλέστερος καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου· ἔμαυτὸν μόνον αἰτιῶμαι· τὰ ὅπλα μου δὲν ζητοῦσιν ἄλλο θῦμα! "Ω! μὴ μένης πλησίον μου. "Τπαγε· ζῆθι, καὶ εἰπὲ μίαν ἡμέραν δτι ὀφειλεις τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἔλεος ἐνὸς παράφρονος.

ΠΑΡΙΣ. — 'Αψηφῶ καὶ σὲ καὶ τὰς ἀπελάς σου. 'Εγκληματία, σὲ συλλαμβάνω.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — 'Α! μὲ ἀψηφεῖς! μὲ προκαλεῖς! (Σύρει τὸ ξίφος του καὶ ὥρμηται). 'Τπερασπίσθητε, παιδίον! (Ο κόμης Πάρις σύρει τὸ ξίφος του. Κτυπώντας. 'Ο ἀκόλουθος ἐμφανίζεται ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ. — 'Α, Θεέ μου! κτυπῶνται! 'Ας ὑπάγω νὰ φωνάξω. (Ἐξέρχεται ταχέως. Ο κόμης Πάρις πίπτει πληγεὶς ὑπὸ τοῦ 'Ρωμαίου.)

ΠΑΡΙΣ. — 'Α, ἀπέθανον! Μοντέγε, ἐὰν ὑπάρχῃ οἴκτος ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἀνοιξον τὸν τάφον· θέσον με πλησίον τῆς 'Ιουλίας.

ΡΩΜΑΙΟΣ. — Μὰ τὴν ψυχήν μου θὰ τὸ πράξω. (Κλίνεται ἐπὶ τῶν πτώματος.) — 'Ας προσπαθήσω νὰ ἀγαγνωρίσω τὴν μορφὴν ταύτην. Εἶναι ὁ συγγενὴς τοῦ Μερκούτιου, ὁ κόμης Πάρις, καλὸς εὐπατρίδης. 'Ενῷ ὀδοιπόρουν, ὁ ὑπηρέτης μου μὲ ώμιλησε περὶ τοῦ γάμου τοῦ Πάριδος καὶ τῆς 'Ιουλίας. 'Η ψυχή μου, ἐν μέσῳ τῶν τρικυμιῶν τούτων, δὲν ἔκανεν δσα ἐκεῖνος ἔλεγε. Τὸν ἔκανε· ωνειρεύθη; Μήπως εἰς τὸ δυομά τῆς 'Ιουλίας μὲ καταλαμβάνει ἡ παραφροσύνη; (Λαμβάνει τὴν γετρὰ τῶν πτώματος.) — Δός μοι τὴν χεῖρά σου· ἡ δυστυχία μᾶς ἐνένοιαψεν ἀμφοτέρους εἰς τὴν βίβλου τῆς.

Ἐλθὲ, σοὶ ἐπιφυλάσσω θριαμβευτικὸν τάφον. Εἶναι φῶς ἐκεῖ ὅπου ἀναπαύεται ἡ Ἱουλία· ἡ καλλονή της διαχέει αἴγλην ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους· εἶναι αἴθουσαι δι' ἐστιάσεις ἡγεμόνων, διὰ συναθροίσεις βασιλέων. (Καταθέτει τὸν Πάριν εἰς τὸ ὑπόγειον τῶν Καπουλέτων.) — Πτῶμα, ἀναπαύθητι ἐδῶ. Ἐτερον πτῶμα σὲ ἐνταφιάξει. (Στραματῷ πλησίον τοῦ αἰματοφόρτου σώματος τοῦ Πάριδος.) — Άισθάνομαι ἐμαυτὸν εὐτυχῆ. Οἱ θυήσκοντες, δὲν αἰσθάνονται πρὶν ἡ ἔκπνεύσωσι στιγμὴν χαρᾶς, ἀστραπὴν πρὸ τοῦ θανάτου, ως λέγουσιν οἱ περιποιούμενοι αὐτούς; Ἰδοὺ ἡ ἐμὴ ἀστραπὴ. Φεῦ! ποία ἀστραπὴ! ποῖον δυομά διὰ τοιοῦτο πρᾶγμα! (Πρατηρεῖ τὸ ἄλυγχον σῶμα τῆς Ἱουλίας.) — Καὶ σὺ, παμφιλάτη μου! ἀγάπη μου! σύζυγέ μου! τὸ κέντρον τοῦ θανάτου ἐμύζησεν ὅλου τὸ μέλι τῆς νεαρᾶς ζωῆς σου· καὶ ἡ καλλονή σου ἀκτινοβολεῖ εἰσέτι καὶ μειδιὰ πρὸς τὸν θάνατον τὸν ὅποιον καταφρονεῖ. Ὁχι, Ἱουλία! δὲν ἐνικήθης. Ἐπὶ τῶν πορφυρῶν χειλέων σου καὶ τῶν λαμπρῶν παρειῶν σου, βασιλεύει καὶ θριαμβεύει ἡ καλλονή. Τὸ ωχρὸν λάβαρον τοῦ θανάτου δὲν ἐκυμάτισεν ἐπὶ τοῦ πτώματός σου· ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία τὸ προστατεύουσι διὰ τῆς πυρήνης σηματας των. (Βλέπει τὸ σῶμα τοῦ Τυπάλδου.) — Τυπάλδε! — Εἶσαι σὺ τὸν ὅποιον βλέπω ἐκεῖ περιτευλγυμένου εἰς τὸ αἵματόφυρτον σάβανον; Συνέτριψα τὴν νεότητά σου· ἡ ἴδια χείρ ἥτις σὲ ἐπληξε, θὰ πλήξῃ καὶ τὸν φονέα σου. Τὶ καλλίτερον δύναμαι νὰ πράξω διὰ σέ; Συγχώρησόν με λοιπὸν, ἔξαδελφε! (Θλίβει εἰς τὰς ἄγκαλας του τὸ σῶμα τῆς Ἱουλίας.) — "Α! Ἱουλία προσφιλής! διατί εἶσαι τοσοῦτον ὡραία ἀκόμη; Πρέπει ἀρά γε νὰ πιστεύσω ὅτι ἡράσθη τῆς καλλονῆς σου ὁ ἄρχων τῶν σκιῶν, ὁ βασιλεὺς τοῦ μηδενός; ὅτι δὲν ἡθέλησε νὰ σὲ μαράνῃ; ὅτι τὸ τέρας τοῦ θανάτου σὲ κρατεῖ ἐδῶ εἰς τὰ ξοφερὰ ταῦτα ὑπόγεια πρωρισμένην διὰ τὰς ἥδουνάς του; Τρέμω καὶ διὰ τοῦτο μένω πλησίον σου. Ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὸ σκοτεινὸν ἄντρον ἐνῳδὸν ἀναπαύεσαι. Θὰ μείνω ἐδῶ μετὰ τῶν

σκολήκων. (Κάθηται πλησίον τῆς Ἱουλίας.) — Ιδοὺ ἡ θέσις ἡ ἐκλεχθεῖσα διὰ τὴν αἰωνίαν ἀναπαυσίν μου. Χαῖρε, εὔθρυππον σῶμα, θυητὸν ῥάκος κουρασθὲν ὑπὸ τοῦ κόσμου. Θὰ ἀποσείσω τὸν δεσμόν σου καὶ τὸν τῆς μοίρας τῆς καταδιωκούσης με. Ὡς ὁφθαλμοὶ μου, ρίψατε ἀκόμη ἐν τελευταῖον βλέμμα! Ἀκόμη ἔνα ἐναγκαλισμὸν, Ῥωμαῖε, τὸν τελευταῖον! Ὡς χεῖλη μου, δὲν θὰ εἰσπνεύσετε πλέον τὴν ζωήν. Ἀκόμη ἐν φίλημα ἔρωτος καὶ πίστεως, διὰ νὰ σφραγίσω τὴν αἰωνίαν συνθήκην ἥτις μὲ παραδίδει εἰς τὴν ἀπειρονικήν. (Φέρει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τὸ ἐν τῷ φιαλῷ περιεχόμενον δηλητήριον.) — Ελθὲ σὺ, ἀπαλσίε καὶ ἀσφαλή ὁδηγὲ, πικρὸν καταφύγιον. Ἐλθὲ, πρωρεῦ τῆς ἀπελπισίας, σύντριψον ἐπὶ τῆς τελευταῖας ταύτης ὑφάλου τὴν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς ζωῆς ἀγοραμοῦσαν λέμβον μου. (Πίνει τὸ δηλητήριον.) — Προπίνω ὑπὲρ σοῦ, Ἱουλία! — Ὁ γέρων ἔμπορος δὲν ἐψεύσθη... τὸ δηλητήριον τοῦτο ἐνεργεῖ ταχέως. (Θλίβει τὴν Ἱουλίαν εἰς τὰς ἄγκαλας του.) — Ἀκόμη ἐν φίλημα, τὸ φίλημα τοῦ θυήσκοντος. (Έκπνει κρετῶν ἐντριχαλισμένην τὴν Ἱουλίαν.) (Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ κοιμητηρίου ψαλνεῖται εἰσερχόμενος ὁ ἀδελφός Δαυρέντιος κρατῶν σκηνήν, ἀξίνην καὶ μοχλὸν σιδηροῦν.)

ΛΔΕΛΦΟΣ ΛΔΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ο μέγας ἄγιος Φραγκίσκος εἶη ἡμῖν βοηθός. Πασάκις ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης οἱ γηραιοὶ πόδες μου προσέκυψαν εἰς τάφους; — Τίς εἶναι ἐκεῖ; ποῖος εἶσαι σὺ δστις ἐν ὦρᾳ νυκτὸς εὑρίσκεσαι μὲ τοὺς νεκρούς;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Εἶναι φίλος, εἴμαι ἐγὼ, δ Βαλθάσαρ ὅστις σᾶς γνωρίζει καλῶς.

ΛΔΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Η εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶη ἐπὶ σαῦ. Εἰπέ μοι, τέκνον μου, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ μνημεῖον ὅπερ φωτίζει ματαίως τοὺς κατοίκους τοῦ τάφου καὶ τὰ ἐστερημένα ὁφθαλμῶν κρανία; Μήπως εἶναι τὸ μνημεῖον τῶν Καπουλέτων;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Ναί, καλὲ πάτερ. Ο κύριός μου, ὁ φίλος σας, εἶναι εἰς τὸ μνημεῖον ἐκεῖνο.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ποῖος εἶναι ὁ κύριος σου;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Ὁ Ρωμαῖος.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Εἶναι πρὸ πολλῆς ὥρας ἐκεῖ;

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Πρὸ ἡμισείας ὥρας τοῦ λάχιστον.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ, θὰ εἰσέλθω ἐκεῖ.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Ὡ! δὲν τολμῶ. Ὁ κύριός μου νομίζει ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἐδῶ. Μὲ ἀπηγόρευσεν, ἐπὶ ποινὴ θανάτου, νὰ μείνω καὶ νὰ κατασκοπεύσω τὰς πράξεις του· ἡ ὄργή του θὰ ἥτο τρομερά.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Εἰ λοιπὸν, μεῖνε· θὰ ὑπάγω μόνος. Ὁ φόβος ἥρχισε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ. Τρέμω μήπως συμβῇ μέγα τι δυστύχημα.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — Εἶχον ἀποκοιμηθῆν ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ἐπιταφίου ἐκείνου σμιλακος. Ἐκεῖ ὠνειρεύθην ὅτι ὁ κύριός μου καὶ εἰς εὐπατρίδης ἐμονομάχουν, καὶ ὅτι ἐφονεύθη ὁ ἀντίπαλος τοῦ κυρίου μου.

[Ο ἀδελφὸς Λαυρέντιος κάμνει βῆματά τινα πρὸς τὸ ὑπόγειον τῶν Καπουλέτων.]

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. (Καλῶν.) — Ὁ Ρωμαῖε; — Άλμα! . . . Ὡ οὐρανέ! ποία φρικώδης κηλὶς μολύνει τὸ μάρμαρον τῆς εἰσόδου! Καὶ αὐτὰ τὰ δύο ξίφη, ἀνευ κυρίου, τῶν ὅποίων ἡ λεπίς εἶναι αἴματόφυρτος, διατὶ εὑρίσκονται ἐδῶ, ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης τοῦ θανάτου; (Εἰσέρχεται εἰς τὸ ὑπόγειον.) — Ὁ Ρωμαῖε; — Εἶναι ωχρός! — Άλλο πτῶμα! — Ά, εἶναι ὁ Πάρις, κυλιόμενος εἰς τὸ αἷμά του! Εἰς ποίαν λοιπὸν τρομερὰν ὥραν ἥλθον ὅλα ταῦτα τὰ σκληρὰ συμβεβηκότα; (Ιλητικά τὴν Ιουλίαν.) — Ἡ Ιουλία ἐκινήθη.

(Η Ιουλία ἀρχοντεῖται βαθυτόν.)

ΙΟΥΔΑ. (Διακρίνουσα τὸν ἀδελφὸν Λαυρέντιον.) — Ά, ἥλθες, ἀγαθὲ μοναχὲ, στήριγμά μου, ἀποκρίθητι. — Ποῦ εἶναι ὁ Ρωμαῖος μου; — Ενθυμοῦμαι... ναι!... Δὲν ἔπρεπε νὰ ἥμαι ἐδῶ . . . Άλλ' εἰ-

μαὶ . . . εἶμαι ἐδῶ. — Ὁ Ρωμαῖος, ὁ Ρωμαῖος μου, ποῦ εἶναι λοιπός; (Ἀκούεται θόρυβος.)

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Σιωπή! ἀκούω θόρυβον! — Κόρη μου, κόρη μου, ἀς ἀφήσω μεν τὸ ἄντρον τοῦτο τοῦ θανάτου, τῆς ληθαργίας καὶ τῆς φρικώδους μεταδόσεως! ἀς ἐξέλθωμεν. Θελα χεὶρ, δύναμις τὴν ὅποιαν οὔτε νὰ ἀψηφήσωμεν οὔτε νὰ καταρασθῶμεν δυνάμεθα, κατέστρεψε τὰς ἐλπίδας μας. Ἐλθὲ, ἐλθὲ, Ιουλία! ὁ Ρωμαῖος, ὁ σύζυγός σου, εἶναι ἐδῶ, εἰς τὰς ἀγκάλας σου ἀπέθανεν! Ὁ κόμης Πάρις ἀπέθανεν ὡσαύτως! Ἐλθὲ, κόρη μου· θὰ σὲ εἰσάξω· εἰς τὰς ἀδελφὰς Ἱεροῦ τινος μοναστηρίου. Μὴ ἐρωτᾶς, μὴ ὅμιλῆς. Ἡ ὥρα ἐπείγει, οἱ φύλακες δύνανται νὰ μᾶς ἐννοήσωσιν. Ὡ προσφιλῆς Ιουλία, πρέπει νὰ ἔλθης. (Ο θόρυβος διπλασιάζεται.) Αδύνατον νὰ μείνωμεν· δὲν τολμῶ πλέον. (Αναχωρεῖ.)

ΙΟΥΔΑ. — Δοιπὸν, ἀφεις με· ἐγὼ, μένω ἐδῶ. — Τι εἶναι τοῦτο; (Λαμβάνε τὸ φιάλιον ἐκ τῶν ψυχρῶν χειρῶν τοῦ Ρωμαίου.) — Φιάλιον εἰς τὴν χεῖρα ἐκείνου τὸν ὅποιον τόσον ἡγάπων, τοῦ πιστοῦ μου φίλου! Ἄ! τὸ βλέπω, τὸ δηλητήριον ἐπέρανε τὴν νεαράν ζωὴν του. (Παρατηρεῖ τὸ φιάλιον καὶ τὸ ἀναστρέψει.) — Ο φιλάργυρος, τὸ ἔπιεν δλον! . . . δὲν μὲ ἀφῆκε τίποτε! μήτε ῥανίδα ἐκ τοῦ πικροῦ τούτου ρέυστοῦ δυναμένην νὰ μὲ βοηθήσῃ ὅπως ἐξέλθω τοῦ κόσμου. (Πιπτεῖται ἐπὶ τοῦ πτιώματος τοῦ Ρωμαίου.) — Άσ φιλήσω τὰ χεῖλη ταῦτα! μένει ἵσως ἐπ' αὐτῶν ὀλίγον δηλητήριον. Θὰ τὸ συλλέξω, καὶ θὰ ἀποθάνω εὐτυχῆς. Πέσον εἶναι θερμὰ τὰ χεῖλη σου!

(Εἰσέρχονται οἱ φύλακες.)

Α' ΦΥΛΑΞ. — Απὸ ποῦ; ἀπ' ἐδῶ; Οδήγησέ μας λοιπόν.

ΙΟΥΔΑ. (Αφοῦ ἀκροάσθη.) — Θόρυβος, ἔρχονται. — Ὡ! μετ' ὀλίγον θὰ ἥμαι νεκρά. (Αρπάζει τὸ ἡγγειόδιον τοῦ Ρωμαίου.) Καλὲ καὶ εὐεργετικὲ σίδηρε, ίδου τὸ στῆθός μου! λάβε το ὡς θήκην σου!

Κρύψου ἐντός· μεῖνον ἔκει βεβυθισμένος καὶ ἀς ἀποθάνω!

(Πίπτει πάλιν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ῥωμαίου καὶ ἐκπνέει. Φθάνουσιν οἱ φύλακες μετὰ τοῦ ἀκολούθου τοῦ Πάριδος.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ. — 'Εδῶ ήτο· ιδέτε ἔκει δπου λάμπει ἡ δάς ἔκεινη.

Α' ΦΥΛΑΞ. — 'Τπάρχει αἷμα κατὰ γῆς. Διατρέξατε τὸ κοιμητήριον, ζητήσατε πανταχοῦ· ὑπάγετε, εὰν εὕρετε τινα, ὀδηγήσατέ του ἄδω.

(Ἐισέρχονται φύλακες τινες.)

Α' ΦΥΛΑΞ. — Τί θλιβερὸν θέαμα! Ιδοὺ ὁ κόμης Πάρις δολοφονηθεὶς· ἔκει, ἡ Ἰουλία πληγεῖσα ὑπὲ ἐγχειριδίου· εἰναι θερμὴ ἀκόμη καὶ ὁ θάνατός της φαίνεται πρόσφατος· ἐν τούτοις πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε ταφῆ εἰς τὰ ὑπόγεια ταῦτα. (Πρὸς ἓνα φύλακα.) — "Τπαγε νὰ εἰδοποιήσης τὸν πρίγκηπα. (Πρὸς ἓνα ἄλλον.) — Σὺ, ὑπαγε εἰς τὸ μέγαρον τῶν Καπουλέτων. (Πρὸς ἓνα ἄλλον.) — Σὺ δὲ, ὑπαγε νὰ ἐξυπηρήσῃς τοὺς Μοντέγους. — Σεῖς οἱ ἄλλοι ἐξακολουθήσατε τὰς ἀναζητήσεις σας. Ιδοὺ ἡ αἰματόβρεκτος γῆ, ἵνου καὶ τὸ πτῶμα· ἀλλὰ τὶς θὰ μᾶς εἴπῃ τὴν αἰτίαν τοσούτων δυστυχιῶν; τὶς θὰ μᾶς δώσῃ θλιβερὰς λεπτομερεῖας;

(Ἐισέρχεται ὁ Βαλθάσαρ μετ' ἄλλων φύλακων.)

ΕΙΣ ΦΥΛΑΞ. — Φέρω τὸν ὑπηρέτην τοῦ Ῥωμαίου, τὸν ὅποιον εὕρομεν εἰς τὸ κοιμητήριον.

Α' ΦΥΛΑΞ. — Φυλάξατέ τον μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πρίγκηπος.

(Ἄλλοι φύλακες φέρουσι τὸν ἀδελφὸν Δαυρέντιον.)

ΕΙΣ ΦΥΛΑΞ. — Ιδοὺ εἰς καλόγηρος τὸν ὅποιον εὕρομεν τρέμοντα, κλαίοντα καὶ θρηνοῦντα· ἐκράτει αὐτὴν τὴν ἀξίνην καὶ αὐτὸν τὸν μοχλόν· ἥρχετο πρὸς αὐτὸν τὸ μέρος τοῦ κοιμητηρίου.

Α' ΦΥΛΑΞ. — Πολὺ παράδοξα εἶναι δλα αὐτά· φυλάττετέ τουν καὶ αὐτόν.

(Ἐισέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του.)

ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ποία αἰτία τόσον σοβαρὰ σᾶς ἡνάγκασε νὰ ταράξετε τὴν ἑωθινήν μου ἡσυχίαν; Ποία τρομερὰ δυστυχία ἀνοίγει λοιπὸν τὴν ἡμέραν ταύτην;

(Ἐισέρχονται ὁ Καπουλέτος, ἡ σύζυγος του καὶ ἡ ἀκολουθία των.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Τί κραυγαλ! τὸ θόρυβος! διατί ὅλα ταῦτα;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΓ. — Εἰς τὰς ὄδοις ἀκούεις αἱ λαὸς φωνάζων; ὁ Ῥωμαῖος! — 'Η Ἰουλία! — Ο κόμης Πάρις! καὶ φαίνονται ὅλοι οἱ πολῖται τεταραγμένοι νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ κοιμητήριον τῆς οἰκογενείας μας.

ΠΡΙΓΚΗΨ. — Καὶ σεῖς, διατί στενάζετε τόσου γοερῶς;

Α' ΦΥΛΑΞ. — 'Τψηλότατε, ίδον τὰ σώματα τοῦ κόμητος Πάριδος, πληγέντος ὑπὸ ξίφους· τοῦ Ῥωμαίου, ἐκπνεύσαντος πρὸ δλίγουν τῆς Ἰουλίας, θανούσης πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ ἐν τούτοις θερμῆς ἀκόμη· τὸ ξιφίδιον τοῦτο εἶναι βεβαμένον εἰς τὸ ἀχνίζον αἷμά της.

ΠΡΙΓΚΗΨ. — 'Αναζητήσατε πανταχοῦ· εὕρετε τὴν πηγὴν δλων τούτων τῶν φόνων.

Α' ΦΥΛΑΞ. — Ιδοὺ εἰς μοναχὸς καὶ εἰς ὑπηρέτης τοῦ Ῥωμαίου, οἵτινες ἀμφότεροι ἐκράτουν ἐργαλεῖα κατάλληλα νὰ ἀνεγείρωσι τοὺς λίθους τῶν τάφων.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Ω Θεέ! πλησιάσατε, κυρία Καπουλέτου· τὸ αἷμα ρέει ἐκ τῆς πληγῆς τῆς θυγατρός μας· τὸ πλῆξαν αὐτὴν ξιφίδιον ἡπατήθη ὡς πρὸς τὸ θῦμα· ἀφῆκε τὴν θήκην τοῦ Μοντέγου διὰ νὰ σταματήσῃ εἰς τὸ στῆθος τῆς κόρης μου.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΓ. — 'Α! ποῖον θέαμα! νομίζω ὅτι ἀκούω τὸν κώδωνα τοῦ θανάτου καλοῦντα εἰς τὸν τάφον τὰς λευκάς μου τρίχας.

(Ἐισέρχεται ὁ Μοντέγος ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων του.)

ΠΡΙΓΚΗΨ. — 'Ελθὲ, κύριε Μοντέγε· ἡγέρθης ἐνωρὶς διὰ νὰ ἰδῃς τὸν υἱόν σου, τὸν κληρονόμον σου, εἰς τὸν τάφον.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ. — Φεῦ! αὐθέντα μου, ἡ σύζυγός μου ἀπέθανε τὴν νύκτα ταύτην· ἡ ἐξορία τοῦ υἱοῦ της Ῥωμαίου τὴν ἐπλήρωσε θλιψεως καὶ τῇ ἀφήρεσε τὴν ζωήν! Ποία ἄλλη ἀκόμη δυστυχία ὀπλίζεται κατὰ τῆς γηραιᾶς μου ἡλικίας;

ΠΡΙΓΚΗΨ. — Ιδὲ καὶ θὰ τὸ μάθης.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ. (Βλέπων τὸ πτῶμα τοῦ υἱοῦ του) — Ω τέκνου ἀπειθὲς, ὅπερ προλα-

βάνεις τὸν πατέρα σου εἰς τὸν τάφον.
Ω 'Ρωμαῖε, ὅστις οὔτε καν μὲ ἥκουσας.

ΠΡΙΓΚΙΨ. — Κρατήσατε τοὺς Θρήνους σας. Πρέπει νὰ σαφηνισθῶσι τὰ πάντα. Πρέπει νὰ μάθωμεν τὴν πηγὴν τῶν τοσούτων σκοτεινῶν φόνων, καὶ νὰ ἐκτυλίξωμεν τὴν παράδοξον ταύτην ἴστορίαν. "Οταν μάθω τὰ πάντα, καὶ ἐγὼ ὁ Ἰδιος θὰ θρηνήσω μεθ' ὑμῶν, καὶ θὰ πενθηφορήσω μεθ' ὑμῶν..." Άλλα μιαν στιγμήν. "Ἄσ σιωπήσῃ καὶ ἀς πραῦνθῆ ἡ θλίψις σας. Φέρετε ἔδω τοὺς δύο ὑπόπτους.

(Προσάγονται τὸν ἄδελφὸν Λαζαρέντιον καὶ τὸν Βαλθάσαρ).

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — 'Ἐπ' ἐμοῦ πρέπει νὰ πέσωσιν αἱ κυριώτεραι ὑπόνοιαι· ὁ τόπος, ἡ ὥρα, αἱ περιστάσεις συντρέχουσιν εἰς τὸ νὰ μὲ κατηγορήσωσι διὰ τὸν φρικώδη τοῦτον φόνον. Φεῦ! τίποτε δὲν ἡδυνήθην νὰ ἐμπιδίσω. 'Ίδον ἐγὼ ἔτοιμος νὰ εἴπω τὰ πάντα. Θὰ κατηγορήσω ἐμαυτὸν καὶ θὰ δικαιολογηθῶ. Τὸ στόμα μου καταδικάζου με θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΠΡΙΓΚΙΨ. — 'Ομιλεῖ λοιπόν· εἰπὲ ὅσα ἡξεύρεις.

ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ. — Θὰ ἡμας σύντομος, διότι ἡ ὄλιγη πιονή καὶ αἱ ὄλιγαι ἡμέραι ὅσαι μοὶ μένουσι δὲν ἀρκοῦσι πρὸς μακρὰν καὶ ἐπίπονου διήγησιν. Τὸ πτώμα τοῦτο, εἶναι ὁ σύζυγος τῆς 'Ιουλίας· ἡ ἐκτάδην ἐκεῖ κειμένη γυνὴ, εἶναι ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος τοῦ 'Ρωμαίου· ἐγὼ τοὺς ἔστεψα. 'Η ἡμέρα τῆς μυστικῆς ταύτης ἐνώσεως ὑπῆρξεν ἐπίσης ἡ ἡμέρα ἡτις ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης τοῦ Τυπάλδου, τοῦ ὅποιου ὁ ἀπαλασιος θάνατος ἔξωρισεν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὸν νεαρὸν σύζυγον. Δι' αὐτὸν, καὶ ὅχι διὰ τὸν Τυπάλδον, ἐθλίβετο ἡ καρδία τῆς 'Ιουλίας. 'Άλλ' ὑμεῖς (πρὸς τὸν Καπουλέτον) νομίζοντες ὅτι θὰ διεσκεδάξατε τὴν θλίψιν τῆς ἡθελήσατε νὰ τὴν ἀναγκάσετε νὰ υμφευθῇ τὸν κόμητα Ηάριν. Τότε ἦλθε νὰ μὲ εὔρῃ, μὲ ἔξωρκισε, μὲ τὴν ἀπελπιστὴν εἰς τοὺς ὄφελαλμοὺς, νὰ τὴν ἀπαλλάξω, διά τινος μέσου, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἐκείνου γάμου, ἀλλως ἡ πείλει

ὅτι θὰ ἐφονεύετο πρὸ τῶν ποδῶν μου. Τὴν ἔδωκα τότε ναρκωτικὸν τὸ ποτὸν προετοιμασθὲν διὰ τῆς τέχνης μου, καὶ τοῦ ὅποιου τὸ ισχυρὸν ἀποτέλεσμα δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ ἐπιφέρῃ ὅλα τὰ φαινόμενα τοῦ θανάτου· συγχρόνως ἔγραψα πρὸς τὸν 'Ρωμαῖον νὰ ἔλθῃ κατὰ τὴν ἀπασίαν ταύτην νύκτα διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν 'Ιουλίαν ὅπως ἔξέλθῃ ἐκ τοῦ πλαστοῦ τάφου της, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ παύσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου. 'Απρόσωπόν τι συμβάνει ἐκράτησε τὸν ἀδελφὸν 'Ιωάννην, τὸν ὅποιον εἶχον ἐπιφορτίσει νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ τὸν ἡνάγκασε νὰ μὲ τὴν ἐπαναφέρῃ χθὲς τὸ ἐσπέρας. Τότε, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ μόνος ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους διὰ νὰ κατοπτεύσω τὴν στιγμὴν τῆς ἔξεγέρσεως της καὶ νὰ τῇ παρέξω ἀσυλον εἰς τὸ κελλίον μου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡθελον δυνηθῆ νὰ εἰδοποιήσω τὸν 'Ρωμαῖον. 'Ελθὼν ἔδω, εἶδον τὸν εὐγενῆ Ηάριν καὶ τὸν πιστὸν 'Ρωμαῖον, ἀμφοτέρους ἐκτάδην καὶ νεκρούς!... 'Η 'Ιουλία ἀφυπνίζεται, τὴν ἔξορκίζω νὰ φύγῃ, νὰ ὑποστῇ μετ' ἐγκαρτερήσεως τὸ τραῦμα τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ... αἰφνίδιος θόρυβος μὲ ἀναγκάζει νὰ μακρυνθῶ τοῦ τάφου. 'Η 'Ιουλία, ἀπηλπισμένη, ἀρνεῖται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, καὶ βεβαίως κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκτυπίζῃ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου. 'Ίδον ὅσα ἡξεύρω. 'Η τροφής της γυνωρίζει τὴν μυστικὴν ἐκείνην ἐνωσιν. Τόρα, ἐὰν ἡμαι ἔνοχος, ἀς ἐκτίσωσι τὸ σφαλμα μου αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ δύσιτος βίου μου· τὰς ωρασφέρω ώς ὅλοκαύτωμα εἰς τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων.

ΠΡΙΓΚΙΨ. — Πρὸ πολλοῦ σὲ γυνωρίζομεν ὡς ἄγιον ἀνθρωπον. Ποῦ εἶναι ὁ ὑπηρέτης τοῦ 'Ρωμαίου; 'Ἄσ ἵδωμεν τί θὰ μᾶς εἴπῃ.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ. — 'Ίδον ἐγώ. 'Ηλθα διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν κύριόν μου εἰδήσεις περὶ τῆς 'Ιουλίας τὴν ὅποιαν ἐνόμιζα ἀποθανοῦσαν. 'Αμέσως ἐμίσθωσε ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, μετέβη εἰς Βερόνην, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦτο ὅπου

εὐρισκόμεθα, μοὶ ἐνεχείρισε διὰ τὸν πατέρα του τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, καὶ μὲ ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ποινῆς θανάτου νὰ μείνω πλησίον του ὑπὸ τοὺς θόλους τούτους. Ἐπροχώρησεν ἐντὸς καὶ τὸν ἀφῆκα μόνον.

ΠΡΙΓΚΙΨ. — Δός μοι αὖτὴν τὴν ἐπιστολὴν, θὰ τὴν ἀναγνῶσω. Καὶ δὲ ἀκόλουθος τοῦ κόμητος, δοτὶς ἔξυπνησε τοὺς φύλακας, ποῦ εἶναι; — "Ἄ! ἄ! (Πρὸς τὸν ἀκολουθὸν). — Ἀποκρίθητε, σύ! Τί ἔκαμψεν ἐδῶ ὁ κύριός σου;

ΑΚΟΛΟΓΟΘΟΣ. — "Ηρχετο μὲ ἄνθη εἰς τὰς χεῖρας νὰ τὰ διασπείρῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μυηστῆς του. Μὲ διέταξε νὰ μὴ τὸν πλησιάσω, καὶ ὑπῆκουσα. Ἀνθρωπός τις εἰσῆλθε κρατῶν φῶς καὶ προσεπάθησε νὰ θραύσῃ ἔνα τάφου. Ο κύριός μου ἔσυρε τὸ ξίφος· ἐγὼ ἔφυγα δρομαῖος καὶ ἐκάλεσα τοὺς φύλακας.

ΠΡΙΓΚΙΨ. — Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταῦτης φαίνεται ὅτι ὁ καλόγηρος λέγει τὴν ἀλήθειαν. Ἰδοὺ δὲ η ἱστορία τῶν ἐρώτων των καὶ η ἀπάτη τοῦ Ῥωμαίου περὶ τοῦ θανάτου τῆς μεάνιδος. Λέγει ὅτι ἀφοῦ ἡγόρασε παρ' ἐνὸς πτωχοῦ βοτανοπώλου ἀγνοῶ ποῖον δηλητήριον, μετέβη εἰς αὐτὸ τὸ κοιμητήριον διὰ νὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ πλησίον τῆς Ἰουλίας. Αὐτὸ γράφει. — Ποῦ εἶναι τώρα αὐτοὶ οἱ ἔχθροι; Καποιλέτε! Μοντέγε! πλησιάσατε! ἔλθετε! Ἰδέτε πῆρις τὰ μίση σας εἶναι κατηραμένα. Ἰδέτε πῶς ὁ Θεὸς τιμωρεῖ. Σᾶς πλήττει ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς σας· ὁ ἔρως ἐκδικεῖται τὴν ἀνθρωποτητα τὴν ὅποιαν ἀτιμάζουσιν αἱ ἐκδικήσεις σας. — Καὶ ἐγὼ, διότι ἐκλεισα τοὺς ἀφθαλμοὺς εἰς τὰς παράφρους ἔριδάς σας, ἀπώλεσα δύο ἄνδρας ἐκ τῆς οἰκουμενίας μου. Ολοι ἔτι μωρήθημεν.

ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΣ. — Ὡ Μοντέγε, ἀδελφέ μου, θέσον τὴν χεῖρά σου ἐντὸς τῆς ιδικῆς μου· μὴ ἀπορρίπτῃς τὴν παράκλησίν μου. Δὲν σοὶ ζητῶ ἄλλο τι.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ. — Ἐγὼ θὰ σοὶ δώσω περισσότερα. Θέλω νὰ κατασκευασθῇ χρυσοῦν ἀγαλμα διὰ νὰ διατηρῇ τὴν εἰκόνα τῆς θυγατρός σου. Ἐνύσσω ή Βερόνη

εἶναι Βερόνη, θέλω ὥστε ποτὲ γυναικεῖα χαρακτηριστικὰ νὰ μὴν ἦναι πολυτιμότερα καὶ προσφιλέστερα τῶν τῆς ἀφωσιωμένης, τῆς πιστῆς Ἰουλίας.

ΚΑΠΟΓΛΕΤΟΣ. — Ὁ Ῥωμαῖος θὰ ἀναπαυθῇ πλησίου της, ὡς αὐτὴ αἰώνιος καὶ λαμπρός. Φεῦ! ἐξ δλων τῶν θυσιῶν δσας ἀπήτησε τὸ πρὸς ἀλλήλους μῆσος, αὗται εἶναι αἱ μᾶλλον ἐλάχισται.

ΠΡΙΓΚΙΨ. — Ἡ θλιβερὰ αὕτη πρωτα θὰ μᾶς φέρῃ εἰρήνην τελείαν καὶ παραμυθητικήν. Ὁ ἥλιος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ φωτίσῃ διὰ τῶν ἀκτίνων του τόσον σκληράν ήμέραν. Ἄλλοι θὰ τιμωρηθῶσιν, ἄλλοι θὰ συγχωρηθῶσι. Διότι οὐδέποτε βεβαίως ἡκούσθη τέλος οἰκτρότερον τοῦ τελούς τῆς μεαρᾶς Ἰουλίας καὶ τοῦ συζύγου της Ῥωμαίου.

(Τέλος.)

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑΙ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΑΙ

ΕΠΙ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΓΑ'

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

XIII

Ἐφ' ὅσον τὰ οὐτιδανὰ περιτρίμματα, τὸ ἀσκοῦντα τὰς μαγγανείας διὰ τοὺς ἀνοίγτους, καὶ τὰς ἱεροσυλίας καὶ δολοφυνίας διὰ τοὺς πεπορωμένους εὑρισκον πελατείαν παρὰ γυναιξὶ διεφθαρμέναις, η παρ' ἀμαθέστι κακούργοις, τὸ πρᾶγμα ην εὐεξήγητον· καὶ ἐμαρτύρει μὲν κοινωνικὴν καχεξίαν καὶ σῆψιν, δὲν προέδιδεν ὅμως γάγγραιναν διήκουσαν μέχρι τῶν ἀκροτάτων σημείων, μέχρι τῆς πολιτικῆς, μέχρι τῶν πρωθυπουργῶν, μέχρι τῆς βασιλείας. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀπεκαλύφθησαν τὰ κατὰ τὴν πάλην μεταξὺ Κολβὲρ καὶ Φουκὲ, καὶ τὰ ποταπὰ τούτου μέσα, συνέβη δὲ καὶ ὁ αἰφνίδιος αὐτοῦ θάνατος, πρέπει νὰ ὅμολογήσῃ τις ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ὄγιές τοι ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἐκείνῃ, καὶ ὅτι μᾶλλον τὸ ἐπιχρύσωμα τῆς φιλολογίας, μᾶλλα τὰ ἀκμῆς σημεῖα, ὅσα